

ΜΕ ΚΟΝΤΡΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

.....ΕΦΗΒΕΙΑ.....

Αρλέτα (Από πού πάνε για την Άνοιξη)

Είπες πως θα 'ρθεις άγια, μνήμη του παιδιού που κάποτε ήμουν και δε με πρόδωσες . . .

Πρόβαλες τρέχοντας, σχεδόν πετώντας μ' αυτά τα απορημένα μάτια που κοίταζαν πάλι τον κόσμο με τρυφερότητα αγία .

Φτερά δεν έχω να σου δώσω ούτε και στεφάνι από/ο άγριες μέντες μα πάλι θα σε ελευθερώσω

Εμείς οι 2 πάλι και πάλι θα γίνουμε ένα πορτοκάλι στο περιβόλι της ζωής .

ΤΣΙΜΕΝΤΟΥΠΟΛΗ

Στον τσιμεντένιο κήπο μου να σε κεράσω εμφιαλωμένα όνειρα από την στενή οθόνη με τα σίριαλ

Στον τσιμεντένιο κήπο μου έλα απόψε να σε κεράσω ένα τραγούδι για τρελούς κι ερωτευμένους

Δεν είναι εύκολο , μα πρέπει να μεταλλάξω τραγωδία σε κωμωδία . Το μέσο μου ουρλιαχτό μ' ένα χαλί να κρύψω και την απελπισία μου να κάνω ένα πολύχρωμο μπαλκόνι με αστεία για το παιδί που κλαίει στην γωνία

ΕΡΑΣΤΗΣ ΨΥΧΩΝ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΩΝ

Αυτοί που ακούς , αυτοί που θαυμάζεις έχουν γνώσεις, έχουν διαβάσει όλα τα σωστά βιβλία, τους φιλοσόφους , τους σοφιστές, τους σλογκανιστές . Όσο για μένα, διάβασα πολύ, με λάθος τρόπους και όλα τα λάθος βιβλία . Όλες οι τεχνικές της χειραγώγησης και της πειθούς με πλήττανε θανάσιμα . Οι ξένες λύσεις δεν ξεκλείδωναν το πρόβλημα μου . Μου διώξαν τα παραμύθια μου . Ήτανε λέει αναρχικά . ήτανε λέει αναρχικά . ήτανε λέει ουτοπικά . Γεμάτα σκόνη κάπου ξεχασμένα ζούνε αληθινά – χωρίς εμένα . Δεν τα μπορώ τα καλά παιδιά πάντα μπροστά με τη σημαία με ένα χαμόγελο εραστή . Κάποιο βραδάκι κοντά στο τζάκι που κάπνιζε ρομαντικά κάναμε σχέδια –ω! τι αναίδεια!- για να ανατρέψουμε το χαλί των πραγμάτων γενικά . Πάντα κάτι στην μέση... όταν έχεις δε θέλει . Όταν δεν έχεις απαιτεί .

Η ΠΟΡΤΑ (Χόλουμπ)

Πήγαινε κι άνοιξε την πόρτα . Μπορεί από έξω να στέκει ένα δένδρο, ένα δάσος, ένας κήπος ή μια πόλη μαγική . κι αν τίποτε δεν είναι έξω εκεί, πήγαινε κι άνοιξε την πόρτα . Τουλάχιστο θα γίνει κάποιο ρεύμα

Ανοιξιάτικο Βράδυ. Μεγάλο δωμάτιο παλιού σπιτιού. Μια ηλικιωμένη γυναίκα, ντυμένη στα μαύρα, μιλάει σ' έναν νέο. (1)

.....

Άφησε με να έρθω μαζί σου. Τι φεγγάρι απόψε!
Είναι καλό το φεγγάρι, - δε θα φαίνεται
Πού άσπρισαν τα μαλλιά μου. Το φεγγάρι
Θα κάνει πάλι χρυσά τα μαλλιά μου. Δε θα καταλάβεις.
Άφησέ με να έρθω μαζί σου.

.....

Θα καθίσουμε λίγο στο πεζούλι, πάνω στο ύψωμα.
Κι όπως θα μας φυσάει ο ανοιξιάτικος αέρας
Μπορεί να φανταστούμε κιόλας πώς θα πετάξουμε.

.....

Το ξέρω πως καθένας μονάχος πορεύεται στον έρωτα
Μονάχος στη δόξα και στο θάνατο.
Το ξέρω. Το δοκίμασα. Δεν ωφελεί. Άφησέ με έρθω μαζί σου.

.....

Το ξέρω η ώρα πια είναι περασμένη. Άφησέ με.
Γιατί τόσα χρόνια, μέρες και νύχτες και πορφυρά μεσημέρια.
Έμεινε μόνη,
Ανένδοτη, μόνη και πάναγνη,
Ακόμη στη συζυγική μου κλίνη πάναγνη και μόνη.
Γράφοντας ένδοξους στίχους στα γόνατα του Θεού,
Στίχους πού, σε διαβεβαιώ, θα μείνουν σα λαξευμένοι σε
άμεμπτο μάρμαρο.

.....

Τα χείλη του ποτηριού γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο
Σα κυκλικό ξυράφι- πώς να τα ο φέρω στα χείλη μου;
Όσο κι αν διψώ - πώς να το φέρω; - βλέπεις
Έχω ακόμη διάθεση για παρομοιώσεις - αυτό που απόμεινε.

.....

Φορές - φορές, την ώρα που βραδιάζει, έχω την αίσθηση
Πως έξω από τα παράθυρα περνάει ο αρκουδιάρης με τη γριά
βαριά του αρκούδα.

.....

Κι η αρκούδα κουρασμένη πορεύεται μες στη σοφία της
μοναξιάς της,
Μη ξέροντας για πού και γιατί.

.....

Μα ποιος μπορεί να παίξει ως το τέλος αυτό το παιχνίδι;
Κι η αρκούδα σηκώνεται πάλι και πορεύεται
Υπακούοντας στο λουρί της, στους κρίκους της, στα δόντια της,
Χαμογελώντας με τα σχισμένα χείλη της στις πενταροδεκάρες
που της ρίχνουνε τα ωραία και ανυποψίαστα παιδιά. (Τέλος 9)

.....

Αν σου κουμπώσω το πουκάμισο - τι δυνατό το στήθος σου, τι
δυνατό φεγγάρι, - η πολυθρόνα, λέω / κι όταν σηκώνω το
φλιτζάνι από το τραπέζι μένει από κάτω μια τρύπα σιωπή, βάζω
αμέσως την παλάμη μου επάνω να μη κοιτάξω μέσα, - αφήνω
πάλι το φλιτζάνι στη θέση του.

.....

Και το φεγγάρι μια τρύπα στο κρανίο του κόσμου- μη κοιτάξεις μέσα είναι μια δύναμη μαγνητική που τραβάει μη κοιτάξεις, μη κοιταχτείτε,

Ακούστε με που σας μιλάω- θα πέσετε μέσα. Τούτος ο ίλιγγος ωραίος, ανάλαφρος – θ α πέσεις ένα μαρμάρινο πηγάδι φεγγάρι, ίσκιος σαλεύουν και βουβά φτερά μυστηριακές φωνές δεν τις ακούτε;

Βαθύ- βαθύ το πέσιμο

Βαθύ – βαθύ το ανέβασμα, το αέρινο άγαλμα κρουστό μες στα ανοιχτά φτερά του,

Βαθιά- βαθιά η αμείλικτη ευεργεσία της σιωπής. (Τέλος 12)

.....

Α, φεύγεις; Καληνύχτα. Όχι δε θα έρθω. Καληνύχτα.

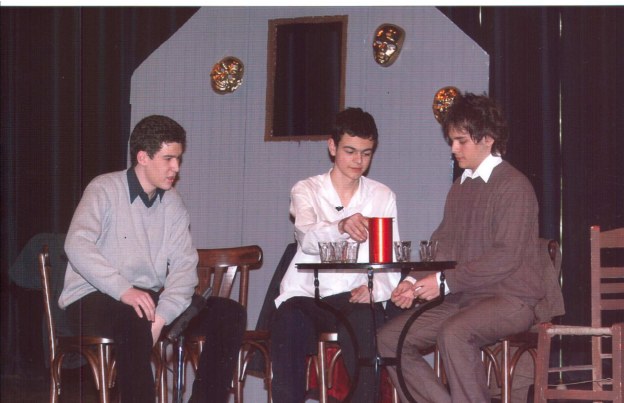
Εγώ θα βγω σε λίγο. Ευχαριστώ. Γιατί επιτέλους πρέπει να βγω από αυτό το τσακισμένο σπίτι. Πρέπει να δω λιγάκι πολιτεία – όχι, ‘όχι το φεγγάρι- την πολιτεία που με τα ροζιασμένα χέρια της, την πολιτεία του μεροκάματου, την πολιτεία που ορκίζεται στο ψωμί και στη γροθιά να μην ακούω πια τα βήματά σου μήτε τα βήματα του Θεού μήτε και τα δικά μου Καληνύχτα.

« Οι τελευταίοι » (Τάσος Λειβαδίτης)

Σε μία πολυκατοικία κάπου . Είσοδος θολά φωτισμένη . Το εσωτερικό άγνωστο.... Έτσι, τουλάχιστον, άρχισαν οι περισσότερες τραγωδίες .

.....

.....

Στέφανος

Ετούτη τη φορά, καθώς η μάχη θα καθόριζε για πάντα την ζωή μας, προσπαθήσαμε να τα προβλέψουμε όλα

Όλα προσεχτικά μελετημένα και σχεδόν ευνοϊκά . Κι όμως ηττηθήκαμε ! Τι έφταιξε ; Τι μας διέφυγε ; Που ήταν το λάθος ; Προσβολές που κάναμε τάχα πως δεν καταλαβαίναμε μεγάλες αποφάσεις την νύχτα που τις έθαψε σε λίγο ο ύπνος , ένας τυφλός εγωισμός

Φίλιππος

Για αυτό σου λέω πρέπει να βρεις έναν άλλο τρόπο να ξεχωρίζεις τους ανθρώπους. Όχι να περιμένεις την πράξη . Τότε είναι αργά....

.....

Φίλιππος

Θυμάσαι, αλήθεια, εκείνη την κοπέλα στο λόχο μας : μόλις δεκαεπτά χρονών . Στο γυλιό της, ανάμεσα στις χειροβομβίδες κι ένα παλιό κιτρινωμένο βιβλίο του Μάρξ. Την ξανάδαμε ύστερα από χρόνια . Ακουμπούσε στο μπράτσο ενός μυωπικού διευθυντή . γελώντας υστερικά, με τα μάτια βαμμένα, αλλαγμένο το χρώμα μαλλιών και δεν υπήρχε τίποτα από τη μικρή κούκλα , το Νικήτα , τη μυρουδιά των καλαμποκιών – τίποτα από τα όνειρα εκείνης της μεγάλης συντροφικής μας νύχτας

Γαβριήλ

Για αυτό και τα γαβγίσματα των σκύλων στην νύχτα έχουν κάτι απ' την απεραντοσύνη που σε καλεί . Και τα σφυρίγματα των τρένων είναι η απαρηγόρητη κραυγή όσων δεν εκπληρώθηκαν ποτέ στον κόσμο

Κλυταιμνήστρα

Μόλις με σκότωσαν, με το τσεκούρι ακόμα καρφωμένο στο πλευρό, σηκώθηκα και ήρθα ως εδώ – θέλοντας να ξεφύγω την Μοίρα, την μοιχεία και το φόνο και να ζήσω έξω από τα μαρμάρινα προπύλαια της τραγωδίας που με είχαν φυλακισμένη . Όμως γελάστηκα ! Στη τραγωδία όλα έχουν μία τάξη, η αδικία και η τιμωρία της , η επέμβαση των Θεών και πάνω από όλα η ανάγκη να γνωρίσει κανείς ως το βάθος

Γρηγόρης

Τώρα τι απόμεινε από τον έρωτα ; Δίπλα σου ζει μια ξένη, που δεν σε γνώρισε κι ούτε την γνώρισες ποτέ σου

Κλυταιμνήστρα

Κακόμοιροι άνδρες, πόσο στο βάθος πιο δυστυχισμένοι από εμάς όσο κι αν μας βασανίζετε

Άννα

Τι είναι λοιπόν, οι ματωμένες φωνές απο τα γκρεμισμένα ανάκτορα των Ατρείδων μπροστά σε αυτή την απρόσμενη σιωπή ενός άνδρα που ξέρει ότι τον πρόδωσες

Πυλάδης

Σταματήστε πια αυτή την άθλια τραγωδία . Όλα είναι λάθος , τα πρόσωπα, ο τόπος, ο χρόνος . Ποιος μοίρασε τους ρόλους ; Ποιός με ρώτησε για να μου δώσει ένα πρόσωπο τόσο ασήμαντο, ποιος με έριξε εδώ μέσα σε πράξεις που δεν θέλησα –ο ουρανίσκος μου είναι ένα μικρό κοιμητήριο στο οποίο σαπίζουν χιλιάδες ανείπωτα λόγια

τραγούδι

.Είμαστε αλάνια.....

Τέλος

Ακολουθούν φωτογραφίες

